

ærede Minister har omtalt adskillige Tilfælde i Dag, hvor det ser ud, som om Statsrevisionen har ladet passere, at der af Theaterreserveconden er udbetalt Pengemidler uden Bevilling; man har ikke gjort anden Antegnelse derved end: „kan passere“. Men at der findes en anden Opfattelse, og at denne Opfattelse er væsentlig gennemgaaende, har den ærede Minister ikke omtalt; jeg skal tillade mig nærmere at gaa ind herpaa. — Det er blevet sagt, at Theatret i 1858—59 fik en friere Stilling saaledes, at det kunde samle sig en saakaldet „opsparet Formue“ eller „Reservecfond“, hvoraf det kunde afholde de Belsøb, som det brugte, uden hver Gang at maatte ty til Statskassen. Det er imidlertid saaledes, at der efter den Tid findes Udtalelser af Statsrevisionen — og jeg tror ikke at begaa nogen Indiskretion, naar jeg nævner den ærede nuværende Kultusminister som Forfatter til denne Del af Statsrevisionens Betænkning — hvoraf det vil ses — det er en i Aaret 1870—71 gjort Bemærkning — at Aaret sluttede med en Kapitalkonto, „en Reservecfond“. Det vil altsaa ses, at Theatret da havde faaet en Reservecfond, og angaaende Bestyrelsen deraf henvises der til Finantsloven for 1855—56. Det er derefter klart, at, naar der i denne Bemærkning i Statsrevisionens Betænkning for 1870—71 henvises til et tidligere Tidspunkt, da Reserveconden, efter hvad Alle indrømme, havde den Karakter, at Intet kunde tages af den uden Bevilling, maa Statsrevisionens Opfattelse dengang have været den, at med Hensyn til Reserveconden, som nu var kommen frem, efter at der tidligere kun havde været Lomhed og Gjæld — efterat Theatret, siger jeg, nu altsaa havde faaet en virkelig opsparet Kapital, skulde de gamle Regler, som gjaldt indtil 1855—56, atter være traadte i Kraft. Det forekommer mig at være en fuldkommen nødvendig logisk Slutning, jeg kan ikke indse, at der kan udledes noget som helst Andet af denne Henviisning til 1855—56. Det vil heller ikke være undgaaet de ærede Herrens Opmærksomhed, hvad den ærede Minister ikke omtalte, at der staar to Bemærkninger paa Finantsloven, nemlig Punkterne 7. og 9., som leilighedsvis ere indkomne netop i Anledning af Dispositioner, der ere truffne med Hensyn til Theatrets Reservecfond. Det viste sig i Aaret 1865—66, at der stadig var Ebbe i Theatrets Kasse, og at Theatret brugte den Kræft, den Bankierforretning, som afdøde Eschering kaldte det, at laane og betale tilbage. Det vilde man sætte en Stopper for, og man vedtog derfor, at

denne Bankierforretning ikke skulde kunne gaa for sig i det Uendelige, men at Theatret vel skulde have Tilladelse til Aar for Aar at gjøre denne Forretning at laane og betale igjen, men saaledes, at dets Dispositionsret udtrykkelig blev indskrænket til det ene Aar ad Gangen. Noget lignende gjælder Posten Nr. 9., hvor det udtrykkelig blev udtalt, at Forrentningen til Sorø Akademi kun kunde finde Sted, forsaavidt den kunde afholdes af den opsparede Kapital. Deri ligger indirekte, at der iøvrigt ikke kunde disponeres over den opsparede Kapital uden efter Bevilling. Jeg tror, at der hersker en Uoverensstemmelse mellem Meningerne, som hero paa en Nuance, som mulig ikke er kommen rigtig frem. Det siges, at Meningen med den friere Stilling, der skulde indrømmes Theatret i 1858—59, var den, at Theatret for Fremtiden ikke skulde behøve at ty til Statskassen, men kunde afholde Udgifterne ved sine egne Midler. Fra anden Side siges: Jo, det forholder sig ganske rigtig, Theatret skulde have Leilighed til at skaffe sig en saadan Kapital, men deraf følger ingenlunde, at Theatret skulde være berettiget til ogsaa at raade over denne Del af Kapitalen uden Bevilling. Det er nemlig en almindelig Grundsætning og den kan man ikke saaledes uden Videre fravige, at der af Statskassens Midler Intet kan afholdes uden særlig Bevilling. Der skulde en ganske anden Hjemmel til, for at man skulde kunne statuere, at Theaterbestyrelsen kunde bruge disse Penge uden Bevilling, end den, som findes i Forudsætninger fra en Ministers Side eller i Udtalelser fra et Medlems Side. Det er ikke det, der konstituerer Bevillingsmyndigheden. Bevillingsmyndigheden kan ikke bygges paa Forudsætninger; der maa Lov til eller Bevilling paa hvert Aars Finantslov; ikke engang Anmærkningerne, forekommer det mig, ville kunne indeholde aldeles tilstrækkelig Hjemmel til at afholde Udgifter af Reserveconden. Altsaa det, tror jeg, man bør slaa fast, at det ikke er tilladt at benytte Theatrets Reservecfond uden Bevilling. Det er ganske sikkert, at Theatret altid har trængt til en Driftskapital, og det er sikkert den Hjælp, der har gjort, at man i Aaret 1858—59 ønskede at sætte Theatret istand til selv at opspare en saadan Driftskapital; men for at Theaterbestyrelsen skulde kunne benytte denne Driftskapital efter eget Lykke, maatte det udtrykkelig siges i Finantsloven: Theaterbestyrelsen kan disponere over en saa og saa stor Driftskapital hvert Aar. Det vilde være ganske rimeligt, om Theatret ligesom enhver anden Entrepriise havde en saadan Drifts-